

Topel si kakor pomlad,
pomlad, veš, pa je moj zaklad,
ljubljeni!

ČEŠNJEV CVET

Nežni, beli češnjev cvet
sem nežno nežno poljubila
in vanj dahnila
hrepeneče duše vzdih.

Na svojo mehko, belo dlan
češnjev cvet sem položila
in ga prosila,
naj še meni da pomlad.

Nežni, beli češnjev cvet
sem nežno nežno poljubila,
v tem drobnem, drobnem belem cvetu
tebe, dragi, sem ljubila.

MOJ POSLEDNJI DOM

Ko se bom tiho tiho umaknila
vsem ljudem,
ko bom zaspala v dolgi sen,
srce bo našlo svoj pokoj.
In vsak večer mi drobni ptički
uspavanko bodo peli,
visoko nad menoj na modrem nebu
pa oblčki beli
bodo potovali
in z luno svetlo svatovali.
Srce bo grelo hladno zemljo,
da mi bo toplo.
A ko se sredi noči zvezda utrne,
bom vedela, da prideš, dragi,
da me obiščeš, da v samoti
bova tiho med seboj kramljala.
Takrat mi ne bo žal,
da mlada morala sem umreti.

SAMO TO SI ŠE ZELIM

Samo to si še želim,
da bi bilo kmalu vse končano,
da bi bolečin srca
nič več ne čutila.

Takrat, ko v večni sen zaspim,
umrle bodo želje in hotenja.
Takrat mi, ah, ljudje,
ne nosite cvetja in zelenja!

Trnja mi rajši prinesite,
ker je bilo preveč trpljenja!
Trnja v grob mi namečite,
preden me boste zagnili!

VASOVALKA

V teh belih nočeh brez spanja
in samotnega iskanja
pri tebi vasujem
kot veter pomladni —
te vsega ljubkujem.

Med tvoje se kodre ujamem,
ti ustnice božam, poljubljam oči
in srcu nemirnemu prisluškujem,
da čutim opoj in utrip pomladi,
ko te vsega ljubkujem.

Večeri so mili in zvezdne noči
v sanje te sladke zazibljejo.
A jaz, vasovalka, pri tebi ostanem,
nemirne, nemirne so moje noči,
ko te vsega ljubkujem.

SRČNI NAPAD

Srce že ure in ure hiti
z naglico ekspresa.
Ko pa iznenadno obstane,
dušenje, sopenje, hropenje
so moji dobri znanci.
Sestra, kisik!
Nato vbodljaj z iglo
in v obraz nrtvaško bled
zariše se borba:
ŽIVETI!
Kazalec na uri
sekunde šteje in minute,
ustnice mrzle in bele
so rahlo rahlo zardele.
Srce se umiri,
po žilah spet zakroži kri:
ZMAGA!